

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388228848.pdf> (tilgået 09. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

↪ Det varede ikke længe, inden jeg fuldtpaaklædt til Jagten forenede mig med det øvrige Selskab ved Frokostbordet, hvor jeg af mine Medlærere kun forefandt Tredielectiehøreren - som gjorde Alting med Alle de Andre vare mig ubekjendte; men jeg erfarede snart, at her gaves Officierer og Præster, Herremænd og Bønder, ja saagar en Degn, der tillige viste sig som Lyseholder for Samfundet, hvorvel han *sved* adskillige ved sine ofte bidende Svar. Min Sidemand, en velfodret Pranger og Selvejer, sagde, da jeg nedslog mig, med et Blik til Krudtmaalet i mit Knaphul: »a tænkt ikki te di Lærde -« (det var denne velfornemme Mands Talebrug, at han næsten aldrig fuldendte nogen Periode). Degnen, der herved fandt sig fornærmet, svarte for mig: »jeg har ogsaa lært Latin, og tænker dog, jeg kan see lige ud af en Bøsspipe, han veed.« »Hm!« sagde Prangeren med et spodsk Smil, »naar en Hare bliver saa stor som en Stud, som saa -« Degnen, der bedre end jeg kjendte Betydningen af denne Figur, svarte ligesaa spodsk: »han har vel aldrig havt sig en *Neverkuk?*** Kan han huske, da han faldt i Søvn ved den hule Eeg, og Mikkellædte Bagbenet over hans Støvle - han veed?« - Her brast hele Bordet i Latter; den Snærtede holdt Miner, og lo selv med. - I saadan Tone løb Samtalen fort, indtil Jagtherren kom ind, og forkyndte os, at Klapperne vare *

* 159 samlede. I det vi rejste os kom Qvintus og Qvartus, og satte sig ved det ledige Bord. Conrector kom ogsaa, men ikke for at spise: han havde sin Reisekævej paa, en Nathue under Hatten, og Stokken i Haanden. »Gud bevar os!« raabte vi Flere med een Mund, »hvor vil De hen?« »Paa Jagt!« svarte han, og stødte Stokken mod Jorden med en Mine som naar han paa Skolen raabte *pax!* til Disciplene, »det er den første Gang i mit Liv, det vorder vel og den Sidste. *Domine confrater!*« sagde han til mig, »jeg vil følge Dem, see deres underlige Gjæringer, og opflamme Dem med min Tale.« Dette vakte en almindelig Latter; men Kammerraaden sagde dog: »Tal kun ikke saa højt, at Fjenden hører det!« Og derpaa stege vi i de forspændte Slæder og giede fejende afsted hen til den Skov, hvor Jagten skulde begynde.